

Nalomené Svatoplukovy pruty

LIBOR BROM

Tři hlavní proudy národního exilu pokračují na své ojedinělé pouti Třetím odbojem. Československá předúnorová levicová Národní fronta, se skupena do Rady svobodného Československa, rozvíjí svou staronovou činnost tím, že udržuje státní styky s komunisty a veřejně žádá, aby chartistům ve vlasti bylo přiznáno právo zastupovat národ. Československý demokratický střed, zdecimovaný předúnorovou Národní Frontou a představovaný Světovou Reprezentací Československého Exilu, nyní Českou světovou unií, udržuje styky s křesťanským odporem proti mar-

xistickému monopolu ve vlasti a od svého čtvrtého sjezdu v Ellwangenu 1985 za účasti 64 organizací z celého světa usiluje o společný odbojový nástup se Světovým Kongresem Slováků. Československá republikánská pravice, zakázaná předúnorovou Národní frontou a roztržena do různých politických skupin, ukazuje iniciativu v úsilí australských vojáků, kteří uzavřeli dohodu o společném odboji s exilovými vládami druhých porobených národů, ustavili Prozatímní Československou vládu v exilu a připravují její oficiální vlády svým senátem. Mezitím komunisté se svým

“rozděl a panuj” si mnou ruce. Jejich agenti, desinformace, peníze a politika upravenosti činí své divy. Masy exulantů finančně podporují rodiny, příbuzné, přátele a známé doma. Donášejí dolary do komunismu, dojíždějí do Československé socialistické republiky. A tak zvaní odbojáři se vzájemnými pomluvami, urážkami, žárlivostí a tupostí umrtvují a ničí. Pravda, v exilu je spousta uvědomělých vlastenců, ba milionářů, ale ti ve své drtivé většině zůstávají mimo odboj a dávají přednost slastnému užívání svobody. Všichni jako by se smířili s komunistickým přesvědče-

ním, že organizovaná menšina může vnutit svou vůli roztržence většině, v našem národním případě, že komunisté mohou lehce tak činit slovenskému a českému národu.

Co k tomu všemu ještě říci?

Kníže Václav by nazval náš národní stav nedostatkem lásky k Bohu a bližnímu. Přemyslovci by hovořili o naší zbabělosti před nepřitelem a Karel IV. o našem nezájmu nad osudem zbláznělé vlasti. Mistr Jan Hus by nás osočil jako lhotejné ku pravdě a Žižka jako bezpáteří. Komenský by zanařikal nad naší nesvorností a Palacký nad zhovadilostí. Havlíček by nám vynadal pitomců a Hašek Švejků. Masaryk by se asi odmlčel a Čapek by znovu žalem zemřel.

Svět kolem nás může být v zoufalém stavu. Lidé se mohou pobíjet v malém a připravit sebeznížení ve velkém. To všechno není důvodem, abychom my, Slováci a Češi v exilu, s naší strašnou dějinnou zkušeností, pokračovali sverpě v národní tragédii roztržitosti. Abychom jednou nakonec dovršili své jednotlivé životy jen doznáním, že jsme se nikdy nesešli, natožto dohovořili bratr s bratrem, sestra se sestrou.

Po čtyřicet let exilu je na čase, aby se všichni jeho vedoucí činitelé všech směrů nakonec sešli a shodli na společném postupu proti komunismu ve vlasti. Pro ty z nás, kdož podporujeme každého poctivého vlastence v exilu, který se ještě hýbe, nebude

těžko najít inteligentní prvky společné cesty k zachování národní důstojnosti a bratrského soužití středoevropských národů.

Nalomené Svatoplukovy pruty lze ještě svázat vzájemným pochopením a úctou - společným manifestem o zavržení komunismu, marxismu-leninismu a jeho totalitní otrlosti se sovětským imperialismem. Světová veřejnost čeká na náš společný finanční, mravní a politický závazek.

* * *

Pro závažný obsah tohoto článku a na žádost mnohých čtenářů ve světě, dodatečně přetiskujeme z Chicagského Hlasatele, se souhlasem autora. Redakce N.H.

naše hlasy

“OUR VOICES”. Independent Newspaper for Czechs, Moravians, Silezians and Slovaks.
“NAŠE HLASY”. Nezávislý časopis pro Čechy, Moravany, Slezany a Slováky.

No. 14 (1111) Volume-Ročník 33 * 1. srpna-August 1, 1987
Toronto, Ontario, Canada

SRPEN

Als Repressalie für das Attentat auf Heydrich wurde auf Frankes Befehl in der Nacht vom 9. auf den 10. Juni 1942 das Bergarbeiterdorf Lidice von einer SS-Einheit dem Erdboden gleichgemacht (links der Vollzugsbericht des SS-Hauptsturmführers Wiesmann), alle 199 männlichen Einwohner über 14 Jahren erschossen und die Kinder nach Deutschland verschleppt. Die brutale Auslöschung einer ganzen Dorfgemeinschaft als Rache für die Ermordung eines „Herrenmenschen“ erregte weltweiten Abscheu und wurde zum Symbol nationalsozialistischer Willkürherrschaft.

Lidice

10. 6. 1942 - 10. 6. 1987

Příběh vesničky Lidice na Kladensku je příběhem mužů, žen a dětí uprostřed hrůz druhé světové války, jaké do té doby národ nezažil, příběhem, který zachvěl svědomím světa. Neboť všechno, co v dalších červnových dnech toho roku následovalo, vyrostlo ze setby smrti, která se vplížila v noci na 10. června 1942 do této pět set let staré vesnice.

Neprodyšným kruhem obkličily nacistické jednotky obec,

Lidice byly obviněny, že se v nich skrývali účastníci atentátu na tehdejšího zástupce cího protektora Reinharda Heydricha. Poválečné soudní procesy s K.H. Frankem a ostatními nepochybně dokázaly, že na obvinění nebylo zblá pravdy. Na úsvitu 10. června 1942 padlo před popravčí četou na rodnou půdu sto osmdesát tři lidických mužů a chlapců, mezi nimi čtyřaosmdesátiletý Emanuel Kovařovský, i Josef Horník,

kterému ještě nebylo patnáct let. Společně se svými dvěma syny padl zde hutník Václav Hanzlík. Padli horníci, učitel, zemědělci, padli muži, kteří se v Lidicích narodili nebo tu od útlého mládí žili, právě tak jako ti, co se sem nastěhovali v době před katastrofou. Mezi muži, kteří šli na popravu byl i třiasmdesátiletý farář Josef Štemberka i válečný slepec Alois Prynych.

Chyběli jen dělníci noční směny, kteří odešli do práce 9. června; ty dodatečně pochytali a zastřelili. Horník Bohumil Pospíšil rovněž nebyl při hromadné popravě;

den předtím byl odvezen do kladenské nemocnice s vážnou zlomeninou nohy. Ani on však neunikl lidickému osudu. Po vyléčení byl v říjnu popraven. Když se František Pitín, zaměstnanec kladenských úřadů, dověděl na cestě z noční směny, co se v Lidicích děje, uprchl do křivoklatských lesů, kde se po tři dny skrýval. Byl však prozrazen, gestápci obklíčili les, Pitín chytli a na místě zastřelili.

192 lidických mužů skončilo na dvoře u Horáků.

Lidické ženy byly oloupeny o své děti a prožívaly těžké roky za ostatními dráty koncentračních táborů. Františka

Horníková prošla dvanácti, šedesát žen se svobody nedožilo. Okupanti se nezastavili ani před životy lidických dětí; dvaosmdesát jich povraždili, nejmladšímu bylo čtrnáct dní, nejstaršímu patnáct let. Ženy i děti se měly tedy stát také jen mrtvými čísly. A několik dětí, které byly dány do německých rodin na převychovu, nebo se narodili po 10. červnu, mělo navždy ztratit svá rodná jména: Dvanáctiletá Marie Hanflová začala chodit do německé školy jako Margaret Richter, dcera Zofie Peškové se měl jmenovat Erika Graf, dcera Marie Multerové Antonie Dresler ...

A tak z pěti set Lidických přežilo okupaci jen sto padesát devět ...

* * *

Neslýchaný zločin byl ovšem dovršen vypálením Lidice a srovnáním obce se zemí. “Jméno obce bylo vymazáno,” řikala o Lidicích úřední zpráva okupantů ...

Do té doby neznámá česká vesnice byla tehdy zapsána do mapy národů bojujících proti nacismu. Stačí otevřít světový tisk oněch dnů: “Malá mexická obec San Jeronimo se přejmenovala na Lidice, také osada Stern Park Gardens ve státě Illinois, v Peru postavila

Pokračování na straně 2

Pravda z druhého břehu, Jordánu

Jak došlo ke konfliktu na Sředním Východě a jaké jsou jeho následky?

Na tuto otázku odpověděl Mr. Adnan Abu Odeh, dvorní ministr jordánského krále Husseina, v kalifornské Pasadeně, při příležitosti nedávné návštěvy tohoto ve Spojených státech. Čas od času je užitečné upozornit čtenáře na úsudky a názory vedoucích osobností, které mají, anebo budou mít obzvlášť významný vliv na svět v měsících před námi.

Toto je zkrácená část jeho projevu.

* * *

Další z problému se týkal palestinského území. V roce 1947, kdy Spojené národy přijaly plán rozdělení, Židé v Palestině vlastnili všeho všudy 5.6 procent palestinského území, palestínští Arabové 92-93 procent. Něco málo patřilo cizincům, jako kupříkladu Ruské pravoslavné církvi. A teď si představte dvě komunity, jednu miliónovou a druhou půlmiliónovou plus o něco málo víc, té miliónové přináležejí 92 procent, druhé 5.6 procent teritoria. A přece plán rozdělení přidělil Židům 54 procent Palestiny, zbytek Arabům

To dalo vzniknout velmi nevyvážené pozici, velmi nefair pozici, která přiměla Arabů k odmítnutí zmíněného plánu. Bylo to velmi nečisté dílo, s jakým smířit se nelze. Došli k rozhodnutí stát za svými právy a držet své území, i kdyby o to měli bojovat.

Když boje vypukly, arabské státy strnily Palestincům. Psal se rok 1948, a když válka skončila, došlo k zřízení státu izraelského, a to na území mnohem větším než když válka začala, t.j. větším než předpísal plán rozdělení z roku předešlého. Židé dostali Palestinu darem: stali se pány nad územím odpovídajícím 76 procent země. Porovnejme: v r. 1947 5.6 procent, o devět měsíců později 76 procent.

A tu nastává v konfliktu obrát, izraelský stát je ustaven. Arabové jsou tím šokováni. Palestinci jsou nyní v diaspoře! Poprvé tu máme Palestiňany žijící rozptýleně mezi Židy a vice versa, židovskou menšinu stávající se vedoucí státní složkou. Válka skončila uzavřením příměří mezi válčícími stranami.

K dalšímu obrátu v situaci došlo, když v

Pokračování na straně 2

“Glasnost” v zotročené Vlasti

Prof. Dr. Ing. LIBOR BROM

Držíme v rukou výňatek z diskusního příspěvku, proneseného na VI. sjezdu Svazu českých dramatických umělců v květnu 1987 hercem Milošem Kopeckým. Hlavní obsah jeho referátu s titulem “Doba vyzývá k opravdovosti” dostal se nám od pražského samizdatu a ukazuje velmi dobře, jaké problémy přináší gorbačovská “glasnost” kolaborantům v marxistickém Československu.

V úvodu svého projevu soudruh Kopecký odsuzuje nejdříve všeobecné politické klábosení, které nazývá “verbální marnotratností.” Byl prý velmi často v živoře svědkem toho, která různá etapy a události byly s verbální marnotratností označovány za historické. Velkých slov nikdy prý nebyl nedostatek. Pak ale soudruh začíná sám vznášet hold Sovětskému svazu, který, jak my víme, za krátkou dobu své hanebné existence napáchal více zločinů, vražd a genocid, než kterýkoliv stát v celých dějinách lidstva. Miloš Kopecký se líká k Sovětskému svazu těmito slovy:

“Nuže, jestliže někdo toužil žít ve velké době, která všim právem si činí nárok být zvána epochální a historickou, může být spokojen: je to teď. To, co se děje ve velké zemi Sovětů, je doopravdy. O tom ať nikdo nepochybuje. Tam je to doopravdy. Ostatně jedna z mnoha vlastností této země, které si zaslouží úctu a sympatie, je, že vždycky všechno se tam děje doopravdy, i chyby i omyly, leckdy bolestné i možná tragické, byly doopravdy. Snad leccos bylo i tragické, rozhodně však nikdy nestoudné a lehkovážné. Také jejich současná renesance socialismu je do-

opravdy ... To není změna kursu, to je revoluce uvnitř revolučního tábora, a nikoliv jen v jeho generálním štábu.”

Pak přistupuje soudruh Kopecký k situaci v Československé socialistické republice, ze které, jak víme, každý, kdo mohl, již utekl, kde od února 1948 lidé prožívají strach, vězení, vraždy, bídu a beznaděj a kde nakonec, podle otrlého sovětského vzoru, i komunističtí tyraní začali odpravovat jeden druhého. Soudruh Kopecký je “pln naděje, touhy a víry, ale také pln nepokoje a pochyb” a ptá se: je to také u nás doopravdy? Nebo jen tak naoko? To, co nejvíce prý ohrožuje zdraví socialismu v této chvíli v české kultuře jsou podle soudruha Kopeckého prý toliko “nepřiznané osobní zájmy lidí, kteří omylem považují takzvané nové myšlení za pouhou novou politickou etiketu a nikoliv za mravní a duchovní historickou kategorii.”

Potom Miloš Kopecký hovoří o svém povolání “herce, komedianta a augusta.” Soudruhovy starosti jsou prý “bytovost.” On sám pracuje prý pro lid a “v posledních důsledcích i pro jeho nejecennější společný statek, pro socialismus.” Jeho obecenstvo prý

“přichází s důvěrou, nadějí a očekáváním, lačně po pravdivém slovu. To je strašný závazek,” říká o svém augustovském zaměstnání Miloš Kopecký.

Nakonec hovoří Miloš Kopecký o české a slovenské mládeži, o které víme, že přes celoživotní indoktrinaci marxismem a leninismem každý druh totality nenávidí, Sovětský svaz považuje za koncentrák, okupanty za fašisty, Rusy za blbce a všechny komunisty za pokrytce a lháře. Soudruh Kopecký nazývá tuto mládež “kardinálním problémem, problémem všech problémů” a na sjezdu dramatických umělců zdůrazňuje, že je teď povinností “způsobit, aby právě ona zahořela pro věc socialismu.” Soudruh si stěžuje, že mládež vidí starší generaci “v mírně komickém osvětlení. Že je obzvláště alergická na lži a na celonárodní schizofrenii mluvit jinak na veřejnosti než doma v soukromí.” Mládeži musí prý být dána možnost vzplnout pro socialismus. Musí se jí ukázat, že “socialismus může mít i více půvabů, než kolik zatím spatřila.” Mládež prý “těžko ze sebe sama vykřeše jiskru nad tou lehkou karikaturou, která se jí za doprovodu slavnostních řečí stále ukazuje.”

Soudruh Kopecký lká nad stavem české mládeže, která má všechny důvody, aby byla hrdá na svou zem a na “její perspektivní socialistickou přítomnost” a přece “stojí v obdivu nad posledním západním automobilem.” Tato mládež nemá prý historickou paměť a nezná kořeny, ze kterých vyrůstá. “Umíte si představit, jak snadné a lehké pořízení má nepřátelská propaganda s psychikou, emocemi a intelektem takové gene-

race?” uzavírá soudruh Kopecký.

A pak udílí nakonec Svazu dramatických umělců tuto pro socialismus, komunismus, Sovětský svaz a Československou socialistickou republiku naprosto nevšední radu: “Říkejte mládeži vždycky jen pravdu, vrátí se nám to s velkým ziskem!”

Zdá se, že i zde jímá soudruha Kopeckého strach z následků svých vlastních slov. Proto hned dodává, že “nehlasá žádný radikalismus, ba právě naopak.” Pak se dovolává zještěta jasna dokonce “poučení už Havlíčkem zaznamenaného, že planý radikalismus je zhoubou každého vážného a seriózního politického snažení.”

Jaký závěr mohou Češi a Slováci na svobodném světě učinit z této “verbální marnotratnosti” na IV. sjezdu dramatických umělců v okupované vlasti? Komunisté, socialisté a kolaboranti mají z “glasnosti” dvojí strach. 1.) “Glasnost” může být jen dočasným sovětským trikem, který má jen odhalit dosud skryté nepřátele komunismu. Po ukončení “glasnosti” budou pak tyto jednotlivci odděleni, jak tomu bylo vždy v podlé historii SSSR již od její leninské “glasnosti” nazvané “nová ekonomická politika” ve dvacátých letech. 2.) Glasnost” může být opravdická a pak vyvolá svobodu, tj. konec socialismu a komunismu. Mladá generace přímo čeká na tuto dějinnou příležitost.

Soudruzi mají strach z obě a proto jsou nyní proti “radikalismu.” Těmž radikálismu, kterým vyvolali komunistickou diktaturu v našich zemích a zotročili náš lid. Mají strach ze staré prosté národní moudrosti: “Čím kdo zachází, tím také schází.”

Pravda z druhého břehu, Jordánu

Pokračování se strany 1

letech padesátých Izraelité volali po míru s Araby. Arabové řekli: “Nikdy, sebrali jste nám naši zemi. Vraťte nám ji a my nabídku přijmeme.” Arabové věří v peklo a nebe, nemohou ho vidět šedě; dokud nedostanou své území zpět, nemůže být o míru ani řeči. Ovšem, vzato vojensky, Izrael, vytvořený v arabském prostředí, se ocitl v obklíčení. Arabské státy byly větší v počtech a bohatší, za to slabší v termínech politiky a zbrojení. Takový byl stav věcí hroící jednoho dne propuknout.

A k válce došlo. V červnu 1967 okupovali Izraelité celé mandátní území Palestiny a navíc si přidali Sinai a Golan Heights.

Výsledek války měl pro Araby dalekosáhlé následky: poprvé byli nadobro zbaveni iluzí, byli rozčarováni; začali věřit, že Izrael opravdu existuje. Až posud tomu věřit nechtěli. Počali v Izraelcích vidět silné jedince.

Tento vývoj přiměl Araby, aby postupně změnili svůj postoj. Tak tedy Izrael je tu. Izrael existuje.

V předvečer této války Izraelité volali po mírovém uspořádání věcí uvnitř svých hranic; bylo to ještě dříve než se zmocnili West Banku, Gazy a jiných arabských oblastí. Po válce, když Arabové řekli “Nuže, tedy posadme se a jednejme,” Izraelité řekli “Ne, žádné sezení, žádné jednání, dnes se na věc díváme jinak.”

Vítězství vzbudilo v izraelské duši něco, co bych mohl nazvat rytmem vítězství. Zvítězili v první válce, zvítězili v druhé. Mluvili poněkud jinak: “Proč bychom měli dosáhnout míru za předchozích podmínek, když od té doby se toho tolik změnilo. Vždyť vše, čeho jsme dosáhli, je země zaslíbená.

Tak se počalo mísění historických zmínek a náboženských aspirací s reální politikou a lidskými dimenzemi. Práva palestinského národa byla poskvřena. Potom se v Tel Avivu počínal vzrhat zmatek, vlivem čehož se přenesl i do náboženských práv. Aby své ideje v Palestině uskutečnili - v zemi zaslíbené, začali s výstavbou usedlostí. Zpočátku se při průzkumu místa s náboženským významem obraceli na bibli, avšak brzy se do náboženské akce vmísily politické strany. První usedlosti byly stavěny s přihlížením k bezpečnosti a ochraně, další pak s přihlížením k ekonomickým důvodům. A tak i West Bank se stal

předmětem dobře organizovaného úsilí osadníků.

To bylo signálem pro nás, abychom protestovali, varovali, křičeli, běhali po Spojených Národech a státech, nejedna resoluce vypracována s odsouzením této nové formy agrese, marné, nikdo nás neposlouchal.

Když jsme otázku osídlení dali na vědomí americkému lidu, velmi málo jich mohlo porozumět naší situaci. Většina Američanů nemůže rozumět naší pozici prostě pro podobnost osídlení v Izraeli se založením Spojených států amerických. Když se to vezme kolem, Spojené státy se zrodily stejným způsobem, lidé se přišli do Ameriky usadit ...

... V poslední dekádě ubylo Arabům na síle, Izraelitům naproti tomu přibýlo. Jejich sevření uchvácených teritorií bylo den co den těsnější. Dnes mají na samotném West Banku 160 těchto sídlišť. Bývalý starosta Jeruzaléma napsal knihu, která vyšla v loňském roce. V knize, zvané The West Bank Data Project, Mr. Benvenisti tvrdí něco jako, že je už příliš pozdě mluvit o West Banku, že se stal částí státu Izrael, nicméně uvedl také, že židé, nedojde-li v Izraeli k uzavření míru (kvůli okupaci West Banku), budou čelit (a už tedy čelí) jedné velké otázce: “Jaký druh Izraele si vůbec žádáme? Je tohle Izrael našich představ, Izrael, jaký měli na mysli naši sionističtí otcové?”

Odpověď na tyto otázky je nikoli, protože Izrael na celém mandátním území Palestiny není a nemůže být čistě židovský stát. Na mandátním území Palestiny žije kolem pěti milionů lidí, z toho dva miliony Arabů a tři miliony Izraelitů. Vezmeme-li za základ dnešní poměr růstu, počet se vyrovná v deseti až patnácti letech.

Dnes je to dilema Izraele samého. Lidé, kladoucí v Izraeli tuto otázku, se ptají: “Co za stát si přejeme? Budeme-li v okupaci pokračovat, bude se muset stát státem dvojnásobným, státem dvojnásobným, státem s menšinou, což odporuje základním myšlenkám sionismu, nebo státem apartheidním, s Araby, druhohadými občany.”

Aby se na toto dilema mohlo odpovědět, je nutno k objasnění dodat, že v Izraeli existují dva myšlenkové proudy, jeden, směřující doprava, zastoupený hlavně stranou Likud, a ten druhý hlavně stranou práce.

Israel

Likud nepovažuje problém za obzvlášť složitý. Nyní máme zem a v ní cizí komunitu. Jsou to Palestinci, kteří tu žili po tisíciletí. Naložit s touto cizí komunitou není nic neskutného; jde o část arabského celku vybíhající k nám na východě, jihu, severu - hlavně na východě. Jordánsko. Mohou-li s námi žít “a v naší zemi”, nikdo jim bránit nebude. Nemohou-li, ať odejdou na východ za svými.

Přeloženo do řeči politiků, vyplývá z toho možnost vyobcování půl milionu Palestinců ihned. Proč? V minulosti docházelo k masovému exodu Arabů z Palestiny výhradně jen za válek, poprvé v roce 1948, podruhé v roce 1967. Vytlačit je násilím, jak v tomto případě, by se jim těžko povedlo, uvažují proto o jiných opatřeních.

Dva roky jsou tomu, co jeden z likudských ministrů přišel s návrhem vybudovat pro ně někde v údolí řeky Jordánu, severně Mrtvého moře, bud' nový velký tábor nebo město a převést v první řadě ty, co dnes žijí na West

Banku. “Izraelským plánovatelům by to přišlo převlece vhodné, neboť dnešní uprchlické tábory jsou blízko měst, kupříkladu Betléma a Ramallahu ...”

Vyskytly se ještě další návrhy, jeden nepřijatelnější než druhý. Vzbudili jsme v OSN a na mnoha jiných místech hodně pokřiku. Cíl těchto projektů je zcela jasný ...

... Stejně jako já, tak i milióny Izraelitů a Palestinců nežijí normálním životem. Normálním životem nemohou žít lidé, kteří nežijí v míru. Těším se na den, kdy budeme moci posedět s rodinou společně pod vlastním krovem a vyprávět o příští dovolené, kultuře, o knihách, hudbě raději než o věznicích, bombách, vraždění, deportacích, zatčení ...

(Částečně zkráceno.)

Plain Trut, Přeložil -rh.

Výbuch na letišti NATO

Bonn: Na letišti NATO v západoněmeckém městěčku Lahr nastal silný výbuch. Při následujícím požáru začaly hořet kanystry s benzinem a bylo zničeno šest kanadských obrněných vozidel. Policie se domnívá, že do sud nezjištěni pachatelé vnikli na letiště z blízké dálnice, umístili tam výbušniny, které pak na dálku odpálili. Plot kolem letiště je poškozen a byly nalezeny také zbytky kabelů.

Konec novin

Vedoucí činitelé deníku “Daily Express” oznámili, že jeho vydávání v ulici Fleet Street bude zastaveno a převedeno jinde. Daily Express je tak poslední z britských deníků, které se stěhují z Fleet Street a jejího bezprostředního okolí. Redakce většiny velkých britských listů předsídlily do východního Londýna, kde vydavatelé v čele s magnátem Murdochem levně koupili rozsáhlé pozemky po opuštěných docích na březích Temže k výstavbě moderních tiskárenských a redakčních komplexů s nejnovější výrobní technikou.

Pokračování se strany 1

LIDICE

krajanská kolonie v městě Callao pomník na náměstí La Plaza Lidice, v Ecuadoru jedno z nejkrásnějších náměstí v městě Quito se jmenuje Lidické; jedno z náměstí hlavního města Uruguaye Montevidea bylo pojmenováno na Lidické ...

Lidice budou povždy žít v našich myslích.

V.K.-Drac

NAVŠTIVTE JIŽNÍ AFRIKU, zemi plnou krás a exotiky. Přesvědčte se na vlastní oči o vysoké životní úrovni obyvatel.

Nevěřte lživým tvrzením sdělovacích prostředků, které chtějí tuto prosperující krásnou zemi uvrhnout do marxistické bídě a utrpení! Jím se nejedná o blaho "člověka", je žene touha zmocnit se bohatství!

Don't be misled by other peoples' opinion. Go and see South Africa for yourself.

Otiskujeme zdarma. - Gratuitous.

Teroristé ANC v Kanadě vítáni nikoli Waldheim

Zatím co se přesné datum návštěvy už víckrát změnilo, je veřejným tajemstvím, že boss jihoafrických teroristů **Oliver Tambo**, od r. 1977 prezident ANC (African National Congress), "poctí" svojí návštěvou někdy v tomto roce Kanadu a bude přijat vládními činiteli, ne-li dokonce i samotným ministerským předsedou Mulroneym. Tambo se nijak netají nelidskými vraždami protikomunistických černochů, páchanými jeho mladistvými "soudruhy", upálením zaživa pomocí gumového "náhrdelníku". Je to terorista a je na to hrdý. A naopak, zatímco tomuto teroristovi staví v Kanadě slavnobránu, rakouský prezident **Kurt Waldheim** do Kanady nesmí. 28. dubna t.r., PM Mulroney, tážán, zda by byl Waldheim v Kanadě vítán, pravil fka: "Ne, nebyl." (Toronto Star, April 29, 1987) Stephen Lewis, kanadský velvyslanec u OSN a bývalý předák strany NDP v Ontariu, přijal rozhodnutí svého šefa s potěšením a řekl: "Je to správné rozhodnutí, protože si myslím, že Mr. Waldheim přivodil sobě samému a organizaci SN jistý stupeň morální potupy." (Toronto Star, April 29, 1987).

Všimněme si, že Waldheim není terorista; obviněn z toho, že byl za války příslušníkem vojenské jednotky, která v bojích s komunistickými partyzány v jugoslávských horách střílela válečné rukojmí, nikdy nebyl souzen anebo z něčeho usvědčen. Zde něco neklape, něco se přiči zásadám britské justice, soudit člověka prostě jen na základě holých obvinění. A vidíte, 28. dubna generální prokurátor U.S. Edwin Meese, pod vlivem ohromného nátlaku menšiny, neučinil nic jiného. "Edgar Bronfmann, v Montreálu rozený prezident Světového kongresu Židů, jedné ze skupin usilujících o to, aby Mr. Waldheim ... byl držen mimo Spojené státy, se v New Yorku vyjádřil asi v tomto smyslu, že Mr. Meese 'zaslal jasnou notu; nacisté zde nejsou vítáni."

(Globe and Mail, April 28, 1987) Jinými slovy: obvinění exnacisté v této hemisféře vítáni nejsou, zato usvědčení teroristé ano. Vida, jistého národního moralismu jsme tedy přece jen dosáhli!

(C-FAR Toronto, přeložil-rh-

Soudruh O.R. Tambo přijímá od soudruha Fidela Castra v Havaně, v březnu 1986, cenu Playa Giron. Podle toho, jak o tom píše Sechaba, mluvčí orgán ANC, po obdržení ceny Tambo řekl: "Přijímáme toto vysoké a čestné vyznamenání s vědomím, že je výrazem důvěry, již komunistická strana, vláda a lid Kuby v Africký národní kongres vkládají ..."

Napsali - řekli

"Dalo by se debatovat o tom, kolik zodpovědnosti za velký vzmach násilí lze připočítat ANC ... anebo jiným místním politickým skupinám... avšak ANC trvá na tom, že jejich organizace má na tom zásluhu největší, neboť úspěch její strategie spočívá v buzení klimatu 'revolučního násilí'."

- Colin Legum's Third World Reports.

Sovětský předák **Michail Gorbačov** včera na kremelském meetingu s Oliverem Tambo vyslovil 'solidaritě s hrdinným bojem jihoafrických vlastenců proti nelidskému systému apartheidu' a

řekl, že Moskva vidí v ANC reprezentanta jihoafrického lidu." SA Business Day, November 5, 1986.

"The African National Congress je velmi aktivní ve světovém mírovém hnutí ... a jiných hnutích, jež mobilizují síly míru s cílem zbavit různé země imperialistických nájezdů. Stojíme za udatným palestinským lidem, který nepřipustí imperialistickou a zionistickou agresi a ujišťujeme je, že naše cíle jsou si vzájemně podobny. ANC podporuje lid Nicaraguy, El Salvadoru, Chile a Lebanonu v jejich zápase. Voláme po užším sjednocení demokratických a pokrokových sil v boji proti

imperialistickému útoku ve všech částech světa."

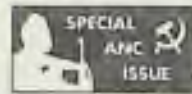
World Marxist Review, December 1984

"K žádnému zásadnímu rozhodnutí ANC nemůže dojít bez souhlasu a schválení ústředního výboru komunistické strany JAR. K většině toho, co se tu událo, došlo díky iniciativě tohoto výboru. Vojenské křídlo ANC bylo vytvořeno komunistickou stranou JAR."

- Bartholomew Hlapane ve své výpovědi před senátním subkomitétem pro terorismus.

"ANC je pod praktickou kontrolou Sovětského svazu. Jeho (ANC) oficiální publikace Sechaba je vydávána nakladatelství Ericha Weinerta ve Východním Německu. Dr. Igor Glagolev, bývalý vysoký sovětský oficiál, který v roce 1976 uprel z SSSR a byl úzce zapojen do sovětské podpory terorismu v jihoafrických státech, vypověděl: 'K rozhodnutí o útoku s cílem podrobit si Jižní Afriku dospělo politbyro KSSS někdy koncem šedesátých let ... Sovětské vedení kontroluje nejen KS JAR, ale také ANC ...'"

APN Johannesburg, November 26, 1986.

Reagan je bez viny

New York: Po několikaměsíčním napjatém sledování aféry Irangate si může prezident Reagan a spolu s ním i celý Bílý dům opět volně vydechnout. Bývalý Reaganův poradce pro otázky národní bezpečnosti admirál J. Poindexter podpořil prezidentovo tvrzení, že o odvodu peněz získaných z tajných dodávek zbraní Iránu ve prospěch nikaragujských "Contras" nic nevěděl. Poindexterova výpověď před společným vyšetřovacím výborem Kongresu bezpečně vyloučila jakoukoli vzdálenou možnost obžaloby prezidenta Reagana, o níž se dříve uvažovalo. Všichni obvinění se zachovali velmi čestně a mohou být dani za vzor všem Američanům.

Zdravotní policie ...

Dillí: Poprvé v tisícileté historii posvátného hinduistického města Varánasi (Banáresu) a řeky Gangy začala podél sedmikilometrového nábřeží Gangy hlídkovat říční policie, aby zabránila "pohrbívání" do této řeky. Miliónové Gándhí a Varánasi, kam přichází obrovské množství poutníků očistit se v Ganze, nebo u ní zemřít, je jedním z největších zdrojů znečištění tohoto vletoku. Každý den z města odtéče do řeky na 100 miliónů litrů splásků, každý měsíc v ní zmizí asi 15 tun popela z kremací, konajících se přímo na jejím břehu. Kromě toho se v ní myje dobytek i lidé a pere se zde prádlo. Úřady proto rozhodly, že město vybuduje čistírny pro splásky a staví se krematorium. Úřady doufají, že se věřící dají přesvědčit, aby své zesnulé nechávali spalovat v něm. Při odstraňování zvířecích zdechlin mají pomoci želvy, které budou vypuštěny, aby se ujaly své přirozené funkce vodní "zdravotní policie".

Express a Daily Star, se rozhodla propustit 2500 zaměstnanců. Nejvíce budou postřižena pracoviště v Glasgowě a Manchesteru, kde se ocitne bez práce 1200 až 1800 zaměstnanců.

* Nasa pověřila společnost Grumman Aerospace Corporation, aby se podílela na vybudování kosmické orbitální stanice. Hodnota kontraktu činí 1,2 miliardy dolarů. Pentagon si už vyhradil právo provádět na palubě stanice výzkum a experimenty.

Omlouváme se

naším čtenářům, že došlo k spoždění tohoto čísla N.H. Veliká teplota a vlhkost ovzduší (nemáme klimatizaci) zapříčinila spálení transistorů v sázecím computeru a vyřadily jej dočasně z činnosti. Závalu jsme již odstranili. Redakce "Naše Hlasy"

* **Obraz Madony s Ježíškem**, připisovaný Michelangelovi, měl být podle dokumentů, které honolulská celnice zabavila vloni manželce bývalého filipínského prezidenta Marcose Imeldě, výhodně prodán Marcosovi; soud ve Florencii dal tento obraz u starožitníka v Benátkách zabavit, aby zabránil machinacím a vývozu uměleckého díla z Itálie.

* **Výzkumníci z nizozemské elektronické firmy Philips** vyvinuli nový druh kompaktního disku, jehož záznam je možné mazat a nahrávat

místo něj jiný. Jedná se o světovou novinku v oblasti laserového záznamu.

* **Na západním předměstí Pekingu** bylo na ploše přes 60 000 metrů čtverečních vystavěno největší čínské středisko vědeckotechnických informací. Může v něm studovat najednou kolem 1500 lidí.

* **Zatímco si většina evropských zemí nemůže letos stěžovat na nedostatek dešťů**, japonské hlavní město je vážně ohroženo suchem. Městská rada oznámila, že musí o 15 procent omezit dodávky vody pro 430 000 domácností.

* **K velké dopravní katastrofě** došlo u španělského Monterrey v kraji Galicie. Z dosud neznámých příčin sjel ve velké rychlosti plně obsazený autobus do rokle. V jeho troskách zahynulo nejméně 30 lidí, dalších asi 20 bylo zraněno.

* **Spojené státy urychleně modernizují strategické letectvo**. Jak napsal list New York Times, dostalo vojenské letectvo už přibližně polovinu ze 100 strategických bombardérů B-1. Podle plánů Pentagonu mají být zbývající dodány v dubnu 1988.

* **Život na západním břehu řeky Jordánu**, okupovaném Izraelem, je prakticky ochromen. Mnoho měst a dalších míst je zachváčeno generální stávkou arabského obyvatelstva, které protestuje proti svěvolí a násilí izraelských okupantů.

* **Při nočním zátahu v tiskárnách v Paříži a Toulouse** zadržela francouzská policie 12 osob - padělatelů bankovek. Zadrženi natiskli falešné bankovky v celkové hodnotě 20 miliónů franků (750 tisíc dolarů).

* **Kanadští paleontologové** našli na březích řeky Milk v provincii Alberta více než sto dinosaurův vajec se zkamennými plody. Po nálezů v americkém státě Montana je to v historii druhý, kdy se podařilo najít dinosaurův zárodek. Vejce z nynějšího nálezů jsou však větší a jsou lépe zachovaná. V několika vejcích s porušenou skořápkou našli vědci zárodek ve velikosti tužky s utvářejícím se kosterním systémem.

* **Při útoku tamilských separatistů** na vojenskou školu u města Jápáně na severu Srí Lanky zahynulo nejméně 20 vojáků a dalších 20 bylo raněno. Tamilští povstanci usilují o samostatný stát na severu a východě země, kde je soustředěna jejich národnostní menšina.

* **Britská tisková skupina**, která vydává mj. deníky Daily

JOSEF HERMAN, KALIFORNIE

ZA NÁRODNÍ KULTUROU

Legendární Mim

Vedle knížky Jindřicha Mošny "Jak jsem se měl na světě" (sepsal mu ji kolega Želenský) by vydaly na pěknou řádku tučných postavách. Snad ještě více by dlouhou řadu doplnily lidské vzpomínky, anonymní, na Mošnu-člověka. Neboť jeden z našich největších herců minulosti žil s nejprostšími lidmi, vysedával s nimi v hospůdkách při laciném pivě a smradlavém cigárku, na lavičce v parku, hovořil s nimi na ulici - zdá se, že lidičky všech druhů okukoval a z jejich gest, grimas nebo chůze stídal charakteristiku svých postav rozsáhlého repertoaru. Nahodilým společníkům nezůstal ničeho dlužen. Co od nich "koupil", zaplatil v živé mocnině všem - s jeviště.

Praha i venkovská jevišťátka Mošnu milovala, protože byl tak lidský, že se na něho nedala přišit ani jedna chvalozpěvná formule, věnovaná noblesním zjevům českého divadla. Přesto jim býval Mošna samozřejmým, veselým a vyhledávaným kolegou, kterého ctili a respektovali. Mít tak po ruce všechno řečené i napsané kolem Mošnovy osobnosti, ztěžilo by byl k nalezení záporný úsudek, postoj či vztah.

Z divadelních kritik září obdiv a nejvyšší ocenění nejenom Kecalů z Prodané nevěsty, z každé operety, z každického představení s ochotníky, z nekonečné řady představení, přicházejících později ze stálého divadla a nakonec ze Zlaté Kapličky. Příslušnost k ní považoval Mošna za čestný, velice vážný závazek a co paměť dokáže tlumočit naší době, nikdy se první scéně nezpronevřil odflinknutím "šitka". Nezpychl, nepřipustil, aby ho vavříny unášely. Hrál především těm, kteří ho inspirovali. Tak se naši dědové dočkali prostého řemeslníčka, Harpagona a tolika jiných kreací.

S poctivostí odváděl veškeren svůj um již v mileneckých rolích, vždy komických, byť vážně míněných, v úlohách strejcu všeho druhu, ve hrách Schillerových i Shakespeareových.

Mošnovu komiku má vlastně na svědomí principál upadající kočovné společnosti, Josef Pospíšil, který na lovu nových typů objevil Mošnu "U Zlatého anděla" na Smíchově (hospoda byla nedávno zbořena, je tam stanice metra). - S Mošnou začal Pospíšil

uvádět "směšňohry" ala "Ze ševce doktor", "Nehody pana Pilulky", "Husaři a dětská punčocha". I těmto nenáročným postavám ještě nenáročnějšího kusu věnoval Mošna celé srdce. Jeho odpovědnost a příkladná láska k divadlu mu nedovolila hrát jinak. Proto získával sympatie diváků sotvaže přešel scénu. Protože byl nehraně upřímný, lidsky bezprostřední a postavy odlišoval překvapivou gestikulací, mluvou, chůzí a výraznou mimikou.

To bylo v dobách, kdy se sice rodily pěvecké "Hlaholy", "České Besedy" a sokolské jednoty, ale u šmíry bývalo jinak. Hrál se "na díly": po představení se kasa přinesla za kulisy, principál odpočítával hotové výdaje a zbytek se rozdělil na díly, každému ten jeho. Byly ještě menší než malé.

Se stoupajícími požadavky publika Mošna-komik přidával zpěvní vložky, kuplety, jichž měl nepřehlednou zásobu. Dovolil si i v Shakespearovi zazpívat písničku o pražské koňce, v jiném kuse upozornil na malého řemeslníčka či obchodníka, postavy cizích her si počesťoval a popražšťoval, charakterisoval je výmluvným znakem domácího prostředí. Dobře známé texty špičkoval současnými extempore plnými prostěřekostí anebo skrytě politicky, pokutován však neustal. Hýřil dál nápady a sršel humorem. Chodil za každou postavou, jak si ji živou představoval. Házel rukama jako piják v hospodě, ohnul si nohavice nad okopanými botami jako tulák, nuzák, choval se jak rozený velmož a byl příkře břitký, jestliže toho představovaný charakter vyžadoval. Dnes už zřídka spatříme na jevišti mošnovskou škálu odlišností postav jako u lidí kolem nás. Už dávno se nepředstavují hrané osoby hlasem, grimasou, krokem, nebo hrou očí a rukou (mimochodem, nebyl posledním Mím, rozkvetlým na roli jevištní Sir Olivier, který nerozlišoval jen kostým a maskou?).

Mošnova sláva se bude možná zdát mladším divadelním nadšencům přehnanou. Tedy vy, kteří Mošnu neznáte už ani z vyprávění rodičů a jejich rodičů (Mošna se narodil před stopadesáti lety, 1. srpna 1837 a zemřel 6. ledna 1911), vy vězte, že na prknech Národního divadla zářil vedle Vojana, Kvapilové, Vávry, Hubnerové, Sedláčka a jiných pod vedením F. A. Šubrtů, Schmoranzů a Kvapilů, o nichž kolují už legendy a v nich Mošnovi patří přední místo!

Kolem tehdejšího nového stánku českého umění chodil Mošna sice hrdě, však s pokorou v duši i zevně. Národní divadlo zbožňoval. Odchází "Ferdinandkou" (dnes Národní třída) roztácel si svěťáčky nezbytnou hůlkou a šťastně pohvizdoval stále dokola svou oblíbenou písničku "Vy zelení hájové". Svůj k svěmu, říkával.

Vypráví se, že jeho synové měli zakázané divadlo, jestliže v kuse Mošna "řádl" v různých pitvořivých scénkách, které vedle autora "zdokonaloval" navíc posvém. Do vysokého stáří si uchoval nezbytnou pohyblivost clownů a uplatnil ji i v klasických kusech. Vyznačoval se mrštností, těla pružného až k akrobatické mrštnosti, obratnosti přímo žongléřské. Byl elastický jako akrobat. Tak fámá praví, aniž by měla důvodu k nadsázce a lži.

Tak vida, z kořenného komedianta Mošna ku konci zmoudřel v představiteli nejvážnějšího typu. Servíroval postavy plné skutečné herecké různorodosti. Všechny ale zapadaly organicky do každodenního života kdekomu známého. Komupak se to s takovou

dokonalostí daří dnes?

A nakonec něco pro zasmání:

Po jedné z úspěšných premiér v Národním divadle mu blízcí známí poslali při děkování před oponou s roztomilou škodolibostí slaměný věnec. Hledičtě zkoprnělo očekáváním Mošnovy reakce. Ten si sjednal ticho a s předstíranou slzou v oku se jal děkovat. "Jak dobří přátelé, aby mně uctili, museli si utrhnout od huby!"

Představitelka slavné "Libuše"

S nemalým dojetím stále vzpomínáme slavné "Libuše" v Národním krátko po osvobození v roce 1945 za přítomnosti presidenta v čestné loži - nikdo z přítomných neměl tušení, do jakých pout jsme byli osvobození. Jak si tedy nevybavit v paměti až k slzám hluboké pohnutí představitelky titulní role, Marie Podvalové dnes, 1. 8., kdy je tomu plných 50 let od začátku jejího angažmá k první státní scéně.

Marie Podvalová začínala jako většina jejích kolegů a kolegyň, amatérsky. Po první smlouvě na dva roky v Brně byla již povolána do Prahy. V Národním divadle nastudovala spoustu dramatických postav českých i cizích oper. Vysoce kultivovaný hlas M. Podvalové vynikal mimořádně v tragických operách Pucciniho a Verdiho, z našich pak v Janáčkových operách, Dvořákových a Smetanových, vedle mnoha, mnoha jiných.

Rozhodujícím kladem jejího jevištního projevu bylo sejetí pěveckého umění s hereckou částí role. Vyrovnala se zahraničním pěvkyním, často vyzdvihovalým nad i jinak vysoký průměr. Však i na ni bylo poukazováno, jako na vzor.

Není však mnoho gramofonových nahrávek s její účastí, takže brzo se stanou vyhledávanou lahůdkou sběratelů a milovníků krásného zpěvu, pokud už jimi nejsou dnes.

Marie Podvalová účinkovala i mimo divadlo. Koncertní produkce ve slavných kantátách Dvořákových a např. v Novákové Bouři, bývala vždy významnou událostí sezony. Nikoho nepřekvapilo, že v roce 1960 byla vyznamenána jako národní umělkyně.

Majestátní zjev Marie Podvalové, ženy krásné a vyrovnané tváře se celkem nijak nelišil od projevu "civilního". Dosáhla by oblíbenosti i bez známého umění, pro pouhé lidství. Dlouho, dlouho nebude zapomenuta.

Eduard Tregler

6. 8. 1932, před padesáti pěti lety zemřel vynikající český varhaník a hudební pedagog, skladatel Eduard Tregler. Pocházel z hudební rodiny - otec samouk hry na klavír, který si sám postavil a zhotovil si vlastní varhany - po studiích působil jako varhaník v Praze u Dominikánů, byl dvorním varhaníkem v Drážďanech. V Praze u sv. Václava na Smíchově. S Antonínem Heřmanem spoluzakladatel "Dvořákeum", uplatňoval se i jako klavírista, zejména s Heroldovým Pražským kvartetem. V Lounech řídil místní filharmonii a hudební školu, rodiště mu děkuje za povznesení hudebního života ještě dlouho po smrti. Do Brna přešel jako profesor dějin hudby a teorie zpěvu. Dirigoval mnoho koncertů, v Brně nakonec učil na konservatoři od září

1949 až do smrti. Skladatelem byl mimořádně nadaným, který trpěl nestálostí životních podmínek, aby svůj talent mohl rozvinout v plné šíři. Jeho chrámové skladby již vykazují zřetelně nejednu kompoziční a harmonickou novotu. Zanechal řadu mší, menší chrámové skladby, písně i cyklicky, kusy instrumentální, varhanní a sbory. Pozoruhodné byly jeho vydané vzpomínky na Antonína Dvořáka, psané s citem, respektem a vysokou odborností po hudební stránce.

JUDr. Luboš Jeřábek

7. srpna 1937, před padesáti léty zemřel bývalý přednosta Státního památkového úřadu JUDr. Luboš Jeřábek, vlivný činitel Klubu za starou Prahu, který měl svého času nekontrolovaný tak trochu monopol na kunsthistorii v Čechách a zvláště v Praze v době, ze které se datují mnohé nespravedlivé odsudky českých umělců, kteří rozhodně k stejnému kruhu vyznavačů umění nepatřili.

Antonín Breitenbacher

8. srpna 1937 zemřel významný kroměřížský archivář Antonín Breitenbacher. Byl prefektem arcibiskupského semináře a v stejném čase knihovníkem a archivářem arcibiskupského zámku. Největším jeho spísem je kniha dějin arcibiskupské obrazárny v Kroměříži, ačkoliv napsal několik příruček k dějinám kůrové a klášterní hudby, velmi důležité hudební katalogy, popsal ojedinělým způsobem Hudební sbírky olomouckého arcibiskupa Karla z Lichtenštejnu a Hudební archiv kostela sv. Mořice v Kroměříži vedle mnoha a mnoha jiných spisů, článků a časopisových příspěvků. Rozepsal se o Bethovenovi, když bylo výročí sta let od smrti génia, psal o Hanácké operě, o Michnovi z Otravovic, o Pavlu Vejvanovském a jiných a jiných. Nesmírně široké bylo téžisť jeho hudebních zájmů a činnosti. Jeho práce a zásluhy kupodivu nalezly nejedno ocenění, přestože byl katolík římský, jímž v českém umění nikdy nebylo přáno tolik, jako jiným. I před komunisty.

Jaromír Weinberger

10. srpna 1967 zemřel na Floridě v USA český skladatel Jaromír Weinberger, velice nadaný hudebník, který nevyužil zcela své nadání operní ani orchestrální a dal se cestou výnosnější operety. Svého času se v Praze u Hugonia Krause ve Velké Operetě hrály dlouhý čas jeho operety, vždy velmi úspěšné hudebně, námětově plytké jako mnohé jiné. Jen hudba převyšovala. Rozsáhlejší zmínku o něm činí dr. Storch Marien ve svých vzpomínkách, převážně obranného charakteru jeho nakladatelské činnosti. Nicméně na dokreslení Weinbergova charakteru je vřele doporučuji.

Jan Jindřich Marzy

15. srpna 1722, před 265 léty se v Jihlavě narodil mědirytec a spisovatel historie Jan Jindřich Marzy († 4. ledna 1801). Ryl pečetě a Dlabáčkovi slíbil seznam četných svých rytin, převážně náboženského obsahu. Je také znám jeho pohled na České Budějovice (dle vyučnického listu z roku 1789). Kromě historického spisování se šífeji zabýval studiem historie samé a filosofie. Blíže o něm v Soupise památek (Mnichovo-hradištsko) a v Památkách archeologických XXVI, 43.

Bedřich Nedoma

20. srpna 1837, před 150 lety se narodil významný průmyslový kreslíř, Bedřich Nedoma. Pocházel z evangelické učitelské rodiny. Již od mládí vynikal jako kreslíř. Prof. Zappovi nosil pohledy na krajinu z okolí Řípu - není divu, že mnoho z nich bylo otištěno v soudobých časopisech. Studia však odbýval na technice a cele se přeorientoval na průmyslovou kresbu. Nakonec zakotvil v ČKD jako vrchní inženýr a kreslíř. Zemřel 20. června 1919 v Praze.

Svatý Hostýn - toť náš orelský hrad!

STALO SE PŘED
50ti
LÉTY.

J. E. ndp. biskup dr. J. Kupka o velkém významu orelského posláni. 35.000 orlů a orlic na hostýnské pouti. - Noční bouře neodradila tisíce odhodlaných. - Náborová orelská akce zahájena. - Propagační důsledky orelské pouti.

Závěrečné slavnosti 25. výročí korunovace sochy vítězné ochránkyne Moravy - Matky Boží Svatohostýnské - vyvrcholily masovým pochodem moravského Orelstva na historické návrší hostýnské. Po nesčetných slavnostech letních, které byly přehlídkou tělocvičné zdatnosti a dokonalosti, bylo svatohostýnské shromáždění manifestačním projevem náboženského uvědomění a síly orelského lidu.

A toto mnohatisícové shromáždění ukázněných a odhodlaných vyznělo kategorickým apelem ku katolickému lidu čsl., aby se dnes plně postavil za orelskou organizaci, které připadne nyní tak významný úkol chránit a zachránit náboženské sebevědomí budoucích generací při provádění zákona o branné výchově! Orelská pout' na posv. Hostýn byla tak prvním velkým podnikem a vlastně zahájením mohutné celostátní náborové akce orelské.

Mimořádnou událostí byla přítomnost J. E. ndp. biskupa dra Kupky z Brna, tedy z centra orelské ústřední organizace. Dostalo se mu radostného uvítání. Tisíce a tisíce příslušníků národní fronty orelské osvědčily v jeho

přítomnosti svoje náboženské vroucí odhodlání, složit slib věrnosti Církvi a státu.

"Jest dnes neobyčejně potřeba vaší pomoci", prohlašuje ndp. brněnský biskup ve svém významném projevu při manifestačním shromáždění. Jsou to pro Orelstvo nejen veliká a vzácná uznání, ale také zavazující příkaz. Blízká budoucnost neobyčejně zvýší význam orelské organizace a práce. A tuto práci chce a musí Orelstvo naplnit duchem náboženským. Dočká se Orel lepších dob a potřebné podpory? Vždyť již ukázal, co dovede i malý hlouček, malá armáda, dobře však organizovaná. Armáda jednotná a svorná. Armáda, jejíž strážné ohně planou dnes ve městech i dědinách.

Závěrečné slavnosti svatohostýnské vyzněly mocným projevem orelským, katolických bojovníků to šiků, seřazených k útoku i k obraně! Orel střežil korunky sochy Matky Vítězné již před 25 roky, střeží je dnes a bude je chránit i v budoucnu proti všem moderním Tatarům, proti každému útočníku! Hostýn - toť orelský hrad!

ně byla stále naplněna do posledního místečka. Ukázalo se, že orelská pout' byla důstojným závěrem jubilejních slavností mariánských.

Radostná chvíle.

Již před 9. hod., kdy mělo Orelstvo pozdravit J. E. ndp. biskupa brněnského dr. Kupku, začalo pořadatelské orelské pouti (vzdělavatel P. Křenek, náč. Orla dr. Jílek a red. Kučera) organisovat pomocí místního rozhlasu tisícové masy k uvítání vzácného hosta.

Samo nebe přálo tomuto okamžiku. Dešť ustal, skoro slunné počasí trvalo po celou dobu orelské dopolední slavnosti.

"Přišli jsme na sv. Hostýn. A, bratři a sestry, proč sem chodíme? Proč právě sem na náš Slon, na náš mariánský Karmel? Proč právě sem k té Matce, která divy tvoří, k té naší Paní, Královně Moravy? - Před 25 lety byli zde také orli. Když blabé paměti tehdejší probošt dr. A. Stojan vezl korunky do Říma k posvěcení sv. Otci, tu strážil mu stáli kněží a orli. Dva orli provázeli tehdy korunky do Říma, orli střežili je na zpáteční cestě a za účasti orlů byla zde P. Maria korunována. Proč jdeme na sv. Hostýn? Vždyť jsme zde doma! Hostýn, toť náš orelský hrad. Sem Orel jde konat svou službu, sem jdeme jako stráž Panny Marie.

Rytířský sbor orelský připutoval k naší Paní hostýnské! Přišli jsme sem, abychom se zde posílili, aby naše srdce nabrala zde nadšení a odvahy. Víme, co nás čeká! Náš apoštolát - to je vlastně boj! Jdeme do boje.

Bitva - duchovní zápas v čsl. národě začíná! Jen jedno potřebujeme a proto jdeme k Tobě, P. Maria hostýnská. Přijmi ty naše tři vůdčí ideje: náboženskou, národní a sociální. Přijmi a posvět' je, dej víru do orelských srdcí, dej nadšení do orelských očí, dej sílu a své požehnání orelským pažím!

Náčelník Čsl. Orla dr. V. Jílek vítá jménem pořadatelského pouti vzácného hosta a příznivce Orelstva, J. E. ndp. biskupa dra Kupku. (Od levé strany obrázku: p. tov. Zbořil, vzdělavatel Čsl. Orla P. Křenek, P. Buš, P. Neužil, kanovník msgre Obdržálek a J. E. ndp. biskup.)

Konečně nadešel radostný okamžik! Uvítán orelskými fanfary a zdravěn tisíci přichází náš milý duchovní pastýř. Vítá jej superior dp. Strýhal, za Maticí svatohostýnskou p. továrník Zbořil, a jménem pořadatelského orelského pouti dr. Jílek. Zástupce Orla tlumočí ndp. biskupovi hold úcty a věrnosti, prosí o pomoc a podporu orelského programu, který se dnes doává do služeb výchovy k brannosti a přípravě III. sletu. Orlice s. Hanzlová pak předává vzácnému příznivci kytici květin.

Vznosné schodiště do svatyně jest z obou stran uzavřeno mocnými kordony Orelstva v krojích, obrovské prostranství před chrámem poskytuje jedinečný pohled nepřehledného moře hlav. Ndp.biskup zaujal právě místo na čestném shromáždění spolu se svým průvodem, ve kterém m.j. byl ndp. kanovník Obdržálek, tov. Zbořil, kan. Pospíšil, msgre Dokoupil, msgre Jelen, velkostatkář Arnošt Thun-Hohenstein, členové ústřední rady dr. Barták a Drahovzal, z náč. rady dr. Slavotínek, s. Hudečková a Handlarová, z osvětové rady P. Poula P. Buš, z Branného odboru Čsl. Orla br. B. Musil, četní župní vzdělavatelé, náčelníci a náčelnice.

Orelská slavnost zahájena.

Zazněly fanfary, po papežské hymně ujal se slova sám ndp. biskup dr. Kupka (jeho projev přinášíme na jiném místě.) Za vzácná slova děkuje vzdělavatel P. Křenek, který pak přečetl také pozdravný dopis moravského metropolitní ndp. arcibiskupa dr. Prečana.

* * *

Hostýn - toť náš orelský hrad!

Mladý, nadšený orelský pracovník P. Poul z Ivančic promluvil pak o velkém posláni Orelstva. Vytkl zvláště tři programové směrnice naší práce, náboženskou, národní a sociální, kterou chce Orel i nadále vést a vychovávat, aby splněny byly ty ideály, které dali Orlu zakladatelé a jeho předváleční průkopníci.

Les rukou nad shromážděnými.

Nadešel nejpůsobivější okamžik slavnosti. Tisíce měly složit slib věrnosti Církvi a národu.

Na povel br. Musila vyrazilo tisíce pravíc. Orelstvo slibuje, že bude bránit stát proti jakémukoli útoku, že bude chránit národ, hranice a střežit orelské ideály. Státní hymna byla pak vznešeným závěrem této slavnosti.

Špalírem branných oddílů odešel pak ndp. biskup do svatyně kde celebroid pontifikální mši sv.

Byl to slavný a velký den.

Závěrečná slavnost mariánská působila neobyčejně skvělým dojmem pořádku a ukázněnosti. Sta účastníků přijelo na kolech, všechny cesty a hlavně místa na návrší byla přeplněna autobusy. I četníkům třeba poděkovat za jejich obrovskou námahu. Stáli celé hodiny v dešti, jen aby pořádek a bezpečný provoz byl zachován. Hostýn se ukázal malým pro takové obrovské shromáždění. Musíme pracovat nejen k jeho větší slávě, ale také k většímu jeho technickému zařízení a uspořádání.

Památce Fr. Sušila.

Velmi pěkná výprava orel. župy Fr. Sušila (7 autobusů) zastavila se na zpáteční cestě z Bystřice pod Host. u úmrtního domu Fr. Sušila, velkého ctitele Matky Boží svatohostýnské a v Rousínově u jeho rodného domu. Zvlášť pěkná byla pietní vzpomínka v Bystřici p. Hostýnem. Tamější jednota orelská dala ochotně k dispozici krásný sál svého pěkného spolkového domu "Sušil", který stojí v blízkosti úmrtního domu Sušilova. Účastníci župní výpravy vystlechli krátké proslovy br. starosty župy a vzdělavatele a po zapění orel. hymny odebrali se k úmrtnímu domu, kde pamětní deska hlásá: "V domě tomto usnul v Pánu 31. května 1868 František Sušil, chloub Moravy - ozdoba Církve." V Rousínově se podívali na rodný dům Fr. Sušila a navštívili krásný místní chrám Páně, kde Sušil byl pokřtěn. Tak skončila orelská župa Františka Sušila důstojně památnou oslavu 100 let příchodu Fr. Sušila do Brna. vj.

Poznámka.

Tento článek jsme přetiskli z časopisu OREL - září 1937, který popisuje oslavu 25. výročí korunovace sochy Panny Marie na sv. Hostýně (15. 8. 1912)

Letošního srpna si připomeneme 75 let od této události a třetí neděli v srpnu 1988 si připomeneme 40 výročí od posledního orelského shromáždění a pouti na sv. Hostýně po které následovala

likvidace Orla,

zatýkáni a věznění jeho členů. Nezapomeneme!!!

Při orelské slavnosti: V popředí vzácní hosté. (Od leva sedící: kan. msgre Obdržálek, tov. Zbořil, vdp. superior Strýhal, J. E. ndp. biskup, msgre dr. Jelen, msgre Dokoupil. Od prava stojící: P. Křenek, P. Buš, velkostatkář A. Thun-Hohenstein.

Ze všech koutů Moravy.

Ze všech koutů Moravy putovaly již v sobotu tisíce a tisíce, aby byly svědky největší náboženské manifestace orelského mládí. Při večerním světelném průvodu dostoupil již počet účastníků orelské pouti rekordní účasti deset tisíc! Všechny kraje byly již zastoupeny, chybělo jen celé Olomoucko a Uherskohradištsko, které vítalo p. Prezidenta. U pomníku padlých planuly ohně, branné oddíly stály na stráž!

Orel vzpomíná padlých!

Po uvítacím kázání a sv. požehnání konal se světelný průvod, který zakončil u pomníku padlých. Děk pohotovosti pořadatelského orelského pouti se podařilo hladce uspořádat

tento mohutný průvod, který uchvátil nejen tisícovými a tisícovými počtem účastníků, ale hlavně překrásnou a dojemnou hrou barev ve večerním šeru. U pomníku padlých planuly již ohně, branné oddíly se šavlemi stály na stráž.

Do hlubokého ticha se ostře zařezávaly zvuky fanfary (Brno I.), načež vyslechno Orelstvo skvělý projev br. prof. Neužila. Dvouminutovým tichem byla pak vzdána čest těm, kteří vykrváceli za světové války za naší svobodu. Po modlitbě a smutečním chorálu se odebral průvod do svatyně, kde posvětil vzdělavatel P. Křenek mariánské nedailonky.

Ani bouře neodradila tisíce.

Po večerních modlitbách vy-

hledaly si tisíce, které nedostaly již noclehu, kdejaké přístřeší, takže hostýnský vrch se podobal polnímu táboru. Ale krátce před půlnocí překvapila všechny neobyčejně prudká bouře, nebe se otevíralo blesky až do samého jitra. Tisíce vydržely tento nápor přírodních živlů, jejich kázeň a odhodlání zvítězilo nad pohodlností!

Velká úroda na vinici Páně!

Byly to skutečně dva náboženské svátky. Desítky zpočátku kolem chrámu, nestáli zloději množství těch, kteří chtěli být připuštěni k hostině Páně! Již od časného jitra byly slouženy mše sv. Kněží podávali Nejsv. Eucharistii dokonce i v chodbách poutního domu, neboť svaty-

Komunisté: Blázni a hrdinové

Pokračování z minulého čísla

MIROSLAV KUSÝ. Slovenský "filozof", "čestný" komunista, asistent marxistické filozofie v Bratislavě od r. 1963. Kusý je autorem knih *O vztahu teorie a praxe, O vztahu tělesné a duševní práce, Tvorba a poznání, Filozofie politiky* (1966) a *Marxistická filozofie* (1968). Kusý též sepsal *Úvod do filozofie*.

Po invazi 1968 se Kusý spojil s Husákem a v listopadu 1968 se stal Husákovým vedoucím ideologem a šéfem ideologického oddělení Komunistické strany Slovenska. Tedy, poinvazní aparátčík na nejvyšší úrovni - a to pouze 38. letý. Jeho akademická kariéra byla podobně rychlá: profesor na Komenského universitě, předseda Vědecké rady na Slovensku, atd. V Husákově týdeníku *Nové slovo* měl Kusý pravidelný úvodník, ale již v říjnu 1968 soudruh profesor "přešlápl" a kritizoval sovětské okupační jednotky a taky-žurnalisty sovětských "spojenců".

Pilný student Lenina, Gramsciho a Marxe, bojovník za slovenskou federaci ("československá politická krize", *Nová mysl*, č. 11, listopad 1968, s. 1315-28), Kusý se stal obhájcem Ivana Svitáka a tedy také "radikálním socialistou-recesistou". 17. února 1969 jej Gustáv Husák vyhodil pro jeho pravocílově-opportunisticke názory. Ještě v březnu 1969 se Kusý bránil v české *Práci* a kritizoval Husáka pro zneužití "slovenské otázky" za účelem tlaku na "Prahu". Nyní píše do *Listů*.

JIRÍ PELIKÁN. Narozen r. 1923 v Olomouci, v rodině sochaře. Členem KSČ od roku 1939, snad nejznámější komunisticky

aparátčík, aktivní Ždanovec, věrný služební Strany, bývalý ředitel Československé televize, vůdce komunistického studentského hnutí, nyní redaktor časopisu socialistické opozice *Listy*, italský socialistický politik a podpůrce kolegů v Chartě 77. (*Listy* řídí Pelikán spolu se známým anti-americkým komentátorem a bývalým redaktorem čs. televize **Vladimírem Toskem** a jeho ženou **Ruth Toskovou**; *Listy* jsou do ČSSR kolportovány z Mnichova a z Binghamtonu).

Pelikán se aktivně zúčastnil coup d'état 1948 a ještě v roce 1975 (!) považoval Gottwaldovu pučistickou taktiku za "oprávněnou a subtilní" (*S'ils me tuent ...*, Paris, 1975, s. 60-4). Po puči se stal předsedou komunistického Svazu studentstva v Praze a zahájil čistku, která vedla k vyloučení stovek studentů z univerzit a k jejich nucenému "nástupu" do koncentračních táborů, jáchymovských dolů, a podobných institucí. Pelikán ještě po třiceti letech považuje své nehumánní akce za "politicky oprávněné a legitimní" (*S'ils me tuent ...*). Podobně, i čistku univerzitních profesorů považuje za správnou očistu od "fašistických, reakčních elementů a jejich kolaborantů".

Tento až neuvěřitelně nemorální politik, který se přičinil o naprostou devastaci československého vysokého školství a diskriminaci studentů, se ještě dnes (spolu s Toskem) objevuje na předních stránkách exilového spolu-tisku (*Našinec, Reportér, Americké listy*, atp.).

O čem psal Pelikán? Ve *Svobodných novinách* z 5. března 1948 o mladém intelektu a její cestě k opravdové svobodě za komunis-

mu. Téhož roku se stal nejmladším členem Národního shromáždění, kandidát za studenty, "zvolen" jednohlasně: popsáno v *Lidových novinách* z 27. května 1948. Pelikán se stal agresorem (který "správně aplikoval v praxi instrukce soudruha Ždanova") a napadl spolu s fanatikem Ladislavem Štollem, básníka Františka Halase ("Příklad zásadové kritiky", *Tvorba*, 21. ledna 1950, s. 603-5), "se zápachem odumírající třídy v jeho chřipí ...". Během Slánského procesu Pelikán vystoupil proti židovi Gustavu Barešovi, ale byl ustrašený o svůj vlastní život a existenci.

V roce 1953 se Pelikán stal předsedou Mezinárodního svazu studentstva, jehož prezidentem byl Giovanni Berlinguer (bratr komunisty Enrica) a za dva roky poté se sám stal prezidentem. Pelikánův vztah k italským komunistům byl tedy navázán již v roce 1953: jak se to hodilo po r. 1968. Když Sověti masakrovali tisíce maďarských studentů a deportovali je na Sibiř, Pelikán se postaral o to, aby mezinárodní studentstvo Sověty "neurazilo" nějakým vyšetřováním. Přitom Pelikán i komunistka Kriegl věděli, že členové sovětského Politbyra jsou lidé tak nízké úrovně, "že nečetli ani jedinou knihu Marxe či Lenina ...".

Miláček čs. spolu-exilu, Pelikán byl osobním přítelem a obdivovatelem Šeljapina, sekretáře Komsomolu: když Američané bombardovali Hanoi, Šeljapin totiž navrhoval, aby Sověti odpověděli vzdušnými útoky na U.S. osmou flotilu a bloádou Západního Berlína.

Pelikán byl jmenován šéfem Čs. televize v roce 1961. Sekretář Ústředního výboru KSČ **Čestmír Císař**, loyální stalinista, jej o této nové funkci informoval pouze jediný den před převzetím funkce!

Zmíněný Císař psal o "imperialistických vampýrech" v "Pod praporem internaciona-lismu" (*Tvorba*, 27. dubna 1949, s. 383) o

superzrádcích republiky" a la Zenkl a spol., o "zločineckém gangu špiónů a zrádců" (Šling, Švermová, Clementis) a o "nejhorších zrádcích a lokajích imperialismu, krvelačných hlídacích psech kapitalismu" (to byli Atlee, Morrison, Schumacher, Saragat, Vilím a Laušman!) ve *Tvorbě*, 22. listopadu 1951, s. 1130-2. Většina Císařových prohlášení není ani dnes vhodná pro uveřejnění. Snad jen další tituly: "Boj Lenina a Stalina za vytvoření bolševické strany" (*Tvorba*, 22. listopadu 1951, s. 1130-2), "Pro rozvoj socialistického budování" (*Tvorba*, 13. dubna 1949, s. 336-7), "O některých současných otázkách ideologické práce plzeňské krajské organizace strany" (Přednáška, září 1953), atakdále. Císař se náhle znovuobjevil na rozčeřené hladině "jímky" a v *Listech* (duben 1987, s. 54) nestoudně píše: "Míra práce a míra spotřeby spolu se zákonem hodnoty jsou imanentní součástí jakékoliv ekonomiky, bohda i té nejvzdálenější, komunistické". Cynicky děkuje komunistickým "ekonomům" Kadlecovi, Šulcovi, Zukačovi a Slánskému, které nazývá "vědeckými autory".

Pelikán vzpomíná svého setkání s **Ivanem Svitákem**, tehdy ještě zástupce sociálně-demokratických studentů, před r. 1948.

V roce 1968 se Pelikán přepočítal a přesaltoval příliš rychle. Postavil Čs. televizi na stranu Dubčeka a při invazi byl donucen do podzemí. Po invazi byl vyslán jako kulturní poradce na Čs. vyslanectví v Římě. Až v roce 1969 resignoval tuto trapnou funkci a stal se "exulantem". 30. října 1969 byl zbaven členství v KSČ, po 30. letech věrných služeb.

Pelikán dodnes zůstává marxistou-leninistou, anti-imperialistou a anti-amerikanistou: ještě v roce 1975 pevně věří, že jeho činnost mezi 1945 a 1968 byla oprávněná a spravedlivá. Zvolen byl do Evropského parlamentu za Itálii v roce 1979 - Itálie, ne Čechy. **Pokračování příště**

Očima vzpomínek

Richard Hanzlík

Podivné jsou někdy osudy lidské a dovoďte, abych se krátce zmínil o tom svém, o vzpomínce na jedno z nejkrásnějších míst, která se pojí k mému životu.

Dávno je tomu, co mého otce blahé paměti, který byl tehdy dirigentem vojenské hudby neboli Regimentstamborem, jak se kdysi říkalo, osud zavál do daleké Bosny. Když se vrátil, vrátil se tam, odkud odešel - do Hanáckých kasáren v Olomouci. Tam to bylo, kde jsem se krátce před koncem první světové války narodil.

V kasárnách 6. Hanáckého pluku, zvaného Bachmačský, jsme dlouho nepobyli, jak už tomu na vojně zpravidla bývá. Otce přeložili - psal se rok 1921 - do Českých Budějovic. Nevím, byly-li to zrovna kasárny, kde sloužil Švejk a kam jsme chodili s maminkou tatínkovi naproti.

Dům, do kterého jsme se nastěhovali, stál - a snad ještě pořád stojí, jestli i sem dodnes novodobé stavebnictví neproniklo - v ulici Pekárenské, v severní části starého města; dům byl starší, jednoposchodový, nic zvláštního na něm nebylo, zato však oknem kuchyně vedoucím do dvora úchvatný, dech zarážející pohled na zelená lůka za městem a modravé dálky s bílou siluetou Hluboké.

Pekárenská ulice, kdo ji nezná, byly dvě řady proti sobě stojících, nízkých přízemních domků, z nichž ten náš, jediný o jednom poschodí, byl nejvyšší; na jedné (východní) straně začínala na Pražské a na druhé končila hřbitovem, už dávno zrušeným, s kostelíkem uprostřed, zasvěceným, mnohem později jsem zjistil, sv. Janu Křtitele (kostel je v Českých Budějovicích nejstarší vůbec, je to původní farní kostel osady z doby před založením města). Hřbitov je dávno pustý, zůstalo z něj pouze několik zpřevrácených rezavých křížů a nízká, napolo zbouraná zídka, za níž už nebylo nic, jen konec města, velká louka a za ní plynula Vltava.

Z Pekárenské ulice, od hřbitova, odbočovala úzká, krátká ulička, která mi přede vším uvízla v paměti: byla mnohem užší a kratší než v době, když jsem ji chodil do školky a dosti často do hostince "U zeleného stromu" panu domácímu pro pivo - hostince, který v mém útlém životě rovněž zahrál svůj part.

Jednoho dne se zničehonic objevil na malém plácku nedaleko našeho kolotoče. Proč se o něm zmiňuji: bylo to tenkrát poprvé, co jsem seděl na koni, i když jen dřevěném. Později, jak osud tomu chtěl, jsem živých užil až až: na vojně mne přidělili k hippomobilnímu, pak mi byla vojna profesí, avšak zpátky k tomu dřevěnému. Ten kůň a kolotoč byli z mála věcí, které mi v této metropoli jižních Čech uvízly v paměti ...

Náš pobyt v Budějovicích věru neměl dlouhého trvání. Dva roky netrvalo, kdy si otec zažádal o přeložení zpět a současně i o uvolnění ze svazku čs. armády. Tak jsme se někdy v roce 1920 ocitli zpátky na Haně, nikoli už v Hanáckých kasárnách. Tatínek si podal žádost k poště a šedou uniformu změnil za tmavomodrou, která se dostala i do našeho erbu. (Třináct let později, narukován do Domažlic k horákům, jsem dostal psaní od mého mladšího bratra. V doušce napsal: Zůstaň kde seš, nebo celá rodina bude chodit v ajznbobáckým. Uposlechl jsem jeho rady a zůstal na vojně tak dlouho, až mne z uniformy barvy khaki po únoru neblahé paměti vysvlkli komunisté.)

Někdy v roce 1957 mi v návalu nostalgie napadlo navštívit místa svého mládí. Začal jsem Budějovicemi a první cesta vedla - že nevím kam - do Pekárenské ulice. Našel jsem ji snadno, ještě dřív než jsem tam došel, dik Mariánskému sloupu, který stojí rovnou na rohu, tam, kde se tato pojí na Pražskou. Když jsem k němu došel a pohlédl doleva, hned jsem ulici poznal, ani za mák se nezměnila, jen, ano, domy se mi zdály mnohem menší než před pětacířetiletými lety a zídka naproti našemu, vysoká kdysi jako zeď od věznice, mi připadala jakoby v půli uřezaná. Zde to bylo, kde jsem proháněl bičem káču první to dar k vánocům, hrál o kuličky a věnoval se jiným kratochvilám.

Hodnou chvíli trvalo, než jsem se odhodlal odejít. Otočil jsem se a zamířil k domu, v němž jsme bydleli; mamčin vánoční kapr v neckách a tatínek pochoduující v čele své "kapely" pod okny bylo to jediné, co jsem si v tom okamžiku mohl připomenout.

Dveře nad osudnými schody hlasitě zavržaly, když jsem jimi vešel ...

*

Dveře jsem za sebou zavřel a tiše, krok za krokem jsem vystupoval po schodech nahoru. První, čeho jsem si všiml, byl dřevěný kříž s Ukřižovaným visící nad odpočívadlem; už tenkrát tu visel, a, ano, zde to také bylo, kde jsem se ponejprv polekal kominika, u dveří vedoucích na pavlač, odkud byl překrásný pohled na Hlubokou, bohužel, teď už zámecký vidět nebylo, postavili do cesty řadu ohavných paneláků, celé sídliště.

U dveří v prvním poschodí jsem zůstal stát a po chvíli váhání jsem na ně zaklepal ...

*

Klepal jsem ještě jednou či dvakrát, než se konečně za dveřmi ozvaly tiché, šouravé kroky a dveře se pootevřely. "Co si přejete?", zeptal se někdo hlubokým hlasem, překvapilo mne, když jsem zjistil, že jde o ženu, pokročilého stáří a vlasů bílých jako sníh. Když jsem ji pověděl, o co jde, byla překvapena, a já neméně, když mi řekla, kterou jsem znával před lety. Bydleli tehdy v bytě pod námi, když ale její manžel před léty zemřel, byt dole pronajala a přestěhovala se nahoru. Řekla mi, že se na ni docela dobře pamatuje, byla taková mladá, fešná ... a jestlipak si pamatuji, jak mne tenkrát

poslala pro pivo - bodejť by ne, hned jsem ji ukázal dlaň na levé ruce, na které se ještě dnes zcela viditelně rysuje. A oba jsme vzpomněli, jak jsem řval, když jsem dole na schodech zakopl a skleněný džbán s budvarem se poroučel. Až na Hluboké to museli slyšet.

A co váš otec ještě hraje?

Bylo mi podivné, když jsem pak odcházel. Myslím, že i ona byla dojata. Když jsem z domu vyšel, byla to jako návrat z minulosti.

Celé tři dny jsem v Pekárenské a okolí, několikrát navštívil hřbitov, pak přešel louku, na které jsem kdysi uviděl první užovku, a stanul na břehu Vltavy. Poslední večer, před odjezdem, už slunce zapadalo za Čtyřmi Dvory, jsem se vracel. U Mariánského sloupu jsem se pokřivoval a vracel Pražskou ulicí zpátky na náměstí a dále k hotelu nedaleko nádraží. Cestou, náhoda, jsem prošel malým náměstím: tam to bylo, kde jsme se před mnoha a mnoha lety, maminka, sestra a já, dívali na provazolezce.

Naposled, neboť čas spěje nezadržitelně vpřed a já s ilně pochybuji, že bych ještě ve svém životě spatřil Pekárenskou ...

*

"Maminko", zeptal jsem se, když jsem jí potom doma o všem vyprávěl. "rád bych se na něco otázel. Kdysi jsme byli spolu, sami dva, na hřbitově za naším. Seděla jsi na lavičce a pak plakala. Proč?" - "To víš, že si vzpomínám", odpověděla. "To proto, že jsem dostala vynadáno od kostelníka. Běhal jsi kolem s kolečkem a šlapal trávníky ..."

Ten zbytek si nesmím nechat pro sebe. Na jedné ze svých návštěv na hřbitově, nedaleko kostela, jsem potkal stařečka. Už hodně pamatoval. Dali jsem se do řeči, prožil tu velkou většinu svého života. Musil to být on, o kterém mluvila maminka ...

*

O kostelíčku, ve kterém jsem nikdy nebyl

Hřbitovní kostel sv. Jana Křtitele a sv. Prokopa na Starém městě - pův. farní kostel osady z doby před založením města, připomínaný ve 13. století jako farní (raně gotický presbytář a sakristie, portál ve věži), přestavěn pozdně goticky patrně kol r. 1461, upraven v 16. století. Jednoduchý vtaženými operáky, pravoúhle uzavřeným presbytářem se sakristií po délce sev. strany, hranolovou věží přestavěnou v záp. průčelí. Na záp. straně věže asymetricky umístěný zazděný portál s půlkruh. záklenkem, s ostěním profilovaným mělkými pravoúhlými ústupky, úzká střílnová okna, na již. straně škrábaný letopočet 1461. Presbytář a sakristie zaklenuty dvěma poli kříž. klenby se žebry v profilu vyžláběného křínu se zesílenými náběhy na jehlanových konzolách s římsami, na sev. straně nástěnné malby z konce 16. stl. (sv. Florián, Václav, Madona, Judita s hlavou Holofernovou, malovaná podle grafického listu J. Amiana z doby před r. 1576, Poslední večeře) a starší nezřetelná vrstva z 3. století ... na hřbitově kovaný kříž z 2. pol. 18. století a několik empírových náhrobků ...

Ty jsem tam nenašel.

KAROL herbár

Repík lékařský
Agrimonia eupatoria
Repík lékařský
Agrimony

Je to velmi stará léčivá rostlina, ktorej medicínske hodnoty boli známe už starým Egypťanom. Lieči zápaly ústnej dutiny, hrdla, mandlí a zápaly pľúc. Gurglovaním (kloktaním) čistí sa hlas pre spevákov a rečníkov, tiež lieči sa kašeľ. Ďalej pomáha pri liečení žltnutia, žltáčky, ľadvinových chorôb, žalúdočných a črevných katároch. Tiež je účinná pri liečení astmy, reumatizmu, močového mechúra a pôsobí na zastavenie ľadvinového a maternicového krvácania. Znižuje horúčku pri malárii a odstraňuje hlísty a parazity

z čriev.

Užíva sa vo forme čaju alebo čajového odvaru. Vo forme krému úspešne lieči krčové žily na nohách, hnisavé vyrážky, odreniny a popáleniny. Polštár-podhlavník naplnený vysušeným repíkom a hoci nemá narkotické látky uvádza do hlbokého spánku. Rastie na suchých miestach v hájoch a v lesoch, na stráňach, lúčach atď., zbierame kvitnúcu v ňat'. Odrezávame najviac 5 mm hrubé stonky, z prízemnými listami a kvetné vršky na ktorých ešte nie sú plody.

Sušíme pri teplote do 35 stup. Celsia a uschováame pred slnkom a vlhkom.

Poznáte túto liečivú bylinu?

Pre Naše Hlasy pripravil
KAROL ŠIMONOVIC
535-1407

Bitva s nikotínom

Bitva o cigaretový kouř vešla v Německé spolkové republice do další fáze. Ministryně zdravotnictví Rita Suessmuthová, která se už proslavila svou velkou a rozsáhlou kampaní proti onemocnění AIDS, zahájila nedávno další tažení, jehož cílem je zlepšení zdraví obyvatel.

Součástí této kampaně mj. je omezení reklam na cigarety, zvýšení pojistných poplatků u nemocenských pokladen pro ty, kteří kouří, zákaz kouření na pracovištích, vytvoření oblastí bez cigaretového dýmu ve vlacích, letadlech, kancelářích a v restauracích. Například by měly cigarety zmizet také od pokladen v obchodních domech a postupně by mělo dojít k likvidaci 500 tisíc pouličních automatů s cigaretami.

Je pochopitelné, že v bonnské centrále Svazu cigaretového tabákového průmyslu zavládá nervozní atmosféra, jde totiž o velké peníze. Například jen v pouličních automatech je prodávána polovina všech cigaret v NSR, a to představuje obrovský balík peněz.

V Německé spolkové republice se ročně přemění v popel a modravý proužek dýmu na 117 miliard cigaret. Rekordním ve spotřebě cigaret byl rok 1981 - tehdy 18 milionů západoněmeckých kuřáků vypustilo do vzduchu a do svých plic kouř ze 130 miliard cigaret.

Podal-li se uskutečnit kampani ministryně zdravotnictví

a bude-li alespoň částečně úspěšná, pak pro tabákový průmysl to bude těžká rána. Není proto divu, že je připravována antikampaň. Přímé omezení kouření - je podle názoru zastánců tabákového dýmu, omezením občanské svobody. A tento názor se také začal objevovat v reklamách na cigarety v novinách a časopisech. Jeden reklamní slogan např. prohlašuje: "Svobodný člověk může svobodně kouřit".

Do cigaretového boje byli zapojeni i četní vědci. Už v roce 1975 tabákoví průmyslníci sestavili skupinu badatelů, jejichž úkolem bylo analyzovat vliv kouření na lidské zdraví. A protože se za peníze vždy najdou ochotní lidé, najatí vědci za tučnou odměnu "zjistili", že kouření "nejen zdraví neškodí, ale dokonce je lidskému organismu prospěšné!!!"

Podobně jako v jiných zemích i v NSR se nekuřáci začali formovat do bojových šiků a už v mnoha podnicích se konala bouřlivá hlasování na téma: kouřit či nekouřit na pracovišti. Ve většině případů byli kuřáci přehlasováni.

(ndo)

Jde zde o víc. Jde o princip, proč musí být nekuřáci nuceni dýchat nikotínem zamořený vzduch. Nekuřák žijící v prostředí nikotínového dýmu je na tom zrovna tak jako kuřák, jen s tím rozdílem, že na něm bylo spácháno násilí!

Trosečníci také v Poděbradech

"Jsme v p.....!" zařval kapitán a loď se potopila.

Dobrodružnou plavbu zažilo v neděli 12. července t.r. padesát cestujících lodí "Poděbradka". Kapitán - čtyřicetiletý Jan Š. - se během jízdy opil a předal velení a řízení

osobě, která k tomu neměla oprávnění a schopnost. Podle toho to také dopadlo. V poděbradech plavidlo narazilo na břeh, trup utrpěl trhliny a do lodi se vhrnulo značné množství vody. Dřív, než šla "Poděbradka" ke dnu, však cestující stačili našťestí v pořádku vystoupit. "Mořský vlk" je stíhán pro trestný čin obecného ohrožení.

Myslíme na své zdraví

V odborné zahraniční literatuře se objevil termín "televizní krk". Míjí se tím výsledek špatného držení těla při sledování televize, která způsobí nevhodné napětí zádového svalstva. Jeho nepříjemnými příznaky jsou bolesti vystřelující do hlavy a do rukou. Předjet by se jim dalo ideálním způsobem, kdybychom měli před televizorem křesla konstruovaná jako sedadla závodních automobilů. To však se těžko najde, takže nezbývá než si upravit židle a křesla různými podložkami tak, aby byla páteř podepřena. Televizor by měl být postaven ve výši očí. Doporučují se cviky, kterými se strnulé svaly občas procvičí: zdvihání a klesání ramen, kroužení ramen dopředu a dozadu, kroužení hlavou. Když to nepomáhá, může už pomoci jediné: nechat koukání a jít na procházku.

*

Zvykáme si v době oběda "jen tak něco zakousnout", využíváme hojně nabídky uzenářských výrobků, konzervovaných jídel, všeho, co šetří čas. Za lahůdku považujeme jen to, co je řádně ochucováno, přichucováno výraznou chutí i barvou. Hovoříme sice o správné výživě, ale ve své denní praxi zapomináme na to, co to vlastně je. Pohodlnost a zhyčkanost ve výživě potom platíme povadlou ple-

tí, lomivými vlasy a nehty, únavou, nadávou i poruchami paměti. Kdo se celá léta živí nevhodně, ten si chťe nechtě připravuje základ k některé chorobě z nesprávné výživy. Mívá zvýšenou hladinu cholesterolu, může mít vyšší hodnoty cukru i kyseliny močové. V takových případech léky nic nespraví; je třeba se vrátit k správné výživě.

Peronová hrobka zhanobena

Buenos Aires: Obrovské pobouření vyvolalo v Argentíně zhanobení hrobky zesnulého diktátora Juana Domínga Peróna, z níž neznámí pachatelé násilím odcizili mj. část Peronových tělesných ostatků, jeho osobní šavli a argentínskou vlajku. Pachatelé informovali o svém hanebném činu telefonicky členy Justicialistické strany v předvečer výročí úmrtí J. D. Peróna. Zároveň požadovali za navrácení uloupených věcí osm milionů dolarů.

Výbuch v kostele

Pretoria: Mohutný výbuch otřásl anglikánským kostelem v Roodeportu asi 30 km od

moravia press ltd.

- Foto-komputerová sazárna
- Grafické studio
- Reprodukční kamera
- Ofsetová tiskárna
- Foto-kopírovačky dokumentů

Tiskneme vše potřebné pro váš obchod, výrobu, reklamu, vzdělání a povolání.

Magaziny, katalogy, prospekty, knihy, noviny, grafiky, plakáty, letáky, kancelářské formuláře a tiskopisy, navštívenky, dopisní papíry, obálky, účty, pozvánky, různá oznámení atd.

Naše kopírovačky zmenšují a zvětšují podle vaší potřeby (od 65 do 142 procent)

Navštivte nás!
Použijte našich služeb!

YDAVATELSTVÍ np NAKLADATELSTVÍ

2098 DUNDAS STREET WEST, TORONTO, ONT. M6R 1W9
TEL. (416) 533-4242

Johannesburgu. Nastražená nálož způsobila našťestí jen materiální škody. Atentátníky se dosud nepodařilo odhalit, ale je pravděpodobné, že šlo o provokační akci ANC, která chce popudit anglikánské věřící proti vládě. Pretoria začala konečně vyšetřovat protistátní činnost arcibiskupa D. Tutu a jeho dalších spolupracovníků v anglikánské církvi. Jednou z roodeportských anglikánských duchovních G. Zabalovi zabavili cestovní pas.

Vysílání přes družici

Tokio: Japonská rozhlasová a televizní společnost NHK oznámila, že zahajuje provoz dvou nových televizních kanálů, pro které se všechny programy budou vysílat přes družici, jejíž oběžná dráha je 36.000 kilometrů nad rovníkem. Na prvním kanálu družicové televize se bude denně vysílat 11,5 hodiny zpravodajský program z nových odboček, které za tímto účelem byly zřízeny v Tokiu, Paříži, Londýně, New Yorku a Bangkoku. Druhý kanál, určený speciálně pro obyvatele odlehklých oblastí Japonska, předkládá televizním divákům výběr z programů, vysílaných na tradičních televizních kanálech.

Nehody na jugoslávských silnicích

Bělehrad: V Jugoslávii v posledních letech zahynulo na silnicích okolo 5000 lidí ročně a desetitisíce osob bylo zraněno. Tato tragická bilance stále rostoucího počtu dopravních nehod je varováním pro řidiče, zejména nyní, kdy vrcholí letní turistická sezóna.

na, provázená i zvýšeným počtem motorových vozidel na jugoslávských silnicích. Podle oficiálních statistických údajů je třeba dávat pozor zvláště na řidiče nákladních aut a autobusů, kteří - vědomí si mohutnosti svého vozidla - příliš nerespektují dopravní předpisy. Potvrzují to i pracovníci dopravního inspektorátu v Bělehradě.

Nej - nej

Trest smrti byl ponejprv zrušen de facto v Lichtenštejnsku v r. 1798.

Posledním, kdo byl ve Francii veřejně gilotinován, byl vrah Eugen Weidmann; k popravě před velkým davem ve Versaillés u Paříže došlo 17. června 1939 ve 4:50 hod. ráno. Dr. Joseph Ignace Guillotin (1738-1812) zemřel přirozenou smrtí. Byl to on, kdo doporučil užívání stroje, navrženého Dr. Antoinem Loui-sem, r. 1789 ve francouzském Národním shromáždění.

Nejhorším rokem ve 20. století na lynčování ve Spojených státech byl hned první rok tohoto: z celkového počtu 130 lynčovaných bylo 105 Negrů a 25 bělochů. Rok 1952 byl prvním rokem vůbec, kdy nebyl blášen žádný případ.

Nejvíce vražd gangem v Chicagu bylo spácháno v období gangsterské války, a to v roce 1926, kdy bylo zaznamenáno 76 nerozřešených vražd. K tisícům vražd gangem v Chicagu od r. 1919 došlo 1. února 1967. Jen 13 případů skončilo usvědčením.

Guinness, 1971

* Největší jugoslávská letecká společnost JAT zvýšila ceny letenek na vnitrostátních linkách o 67 procent.

Tomáš BAŤA

ÚVAHY

A

PROJEVY

KNIHA TOMAŠE BAŤE,
ZAKLADATELE MODERNÍHO ZLÍNA

"ÚVAHY A PROJEVY"

JE V PRODEJI U:

INTERDYNE INC., 117 West Street, Jonesville,
Mich. 49250 USA. Cena včetně poštovného \$ 11 US.

MORAVIA PRESS LTD., 2098 Dundas Street West,
Toronto, Ont., Canada M6R 1W9. Cena \$ 14 Can

Proti nám???

V roce 1969 se u vedoucího člena komunistické strany USA našel dokument "Pravidla pro revoluci", Pravidla, jak svrhnout demokratické vlády.

První pravidlo zní: **Pokažte mládež.** Odcizte ji náboženství, snažte se, aby byla povrchní, niče její mladistvý elán.

Je zajímavé, že na prvním místě stojí příkaz **pokažit nás**, nesmlouvavě, rafinovaně a všemi možnými prostředky. Dokonce je to důležitější, než ovládnutí rozhlasu a televize.

Z toho vidíme, jak ohromný kapitál vlastníme, jakým nebezpečím pro komunismus je náš mladý, odhodlaný optimismus, naše nadšená duše, ochotná k obětem pro ideály.

Co říkáte: "Dáme se oklamat? nebo včas poznáme skrytou zlobu těch, kteří k nám přichází jako beránci?"
"SPUNT M."
Časopis české mládeže ve Švýcarsku

Recepty pro naše hospodyňky

BROSKVOVÁ POLEVKA:

3 dl vody, 1 citron, 60 g cukru, 750 g zralých měkkých broskví, 2 hřebíčky, 2 dl bílého vína, 1,5 dl smetany, příp. 100 g jahod. Vodu, šťávu z citronu, hřebíček a cukr svaříme a dáme vychladit. Omyjeme broskve, nakrájíme je na kousky a rozmixujeme s cukrovou vodou svařenou s citronovou šťávou a vínem. Můžeme ještě prolít jemným sítkem, ale není nutné. Polévku dáme do chladničky. Podáváme se šlehanou smetanou, zdobíme kousky jahod nebo malinami či ostružinami.

KUŘECÍ SALÁT:

Půl pečeného nebo grilovaného kuřete, 100 g majonézy, několik lžic ušlehané neslazené smetany, 4 lžice celeru ve sladkokyselém nálevu, 2 lžice sekaných jader vlašských ořechů, sůl, citronová šťáva, cukr, worcester, hlávkový salát, ředkvičky nebo rajče.

Vykostěné kuřecí maso nakrájíme na nudličky, přidáme dobře okapaný celer, sekaná ořechová jádra a spojíme dobře ochucenou a šlehačkou nadlehcenou majonézou. Promícháme a necháme v chladničce rozležet. Při podávání zdobíme

lístkem salátu a ředkvičkou nebo plátkem rajčete. Podáváme s křačičkem chleba jako předkrm nebo jako malé pohoštění.

SALÁT S FAZOLOVÝCH LUSKŮ:

500 g fazolových lusků, 1 stroužek česneku, sůl, pepř.

Nálev: 4 lžice oleje, 1 plná čajová lžička octa, špetka cukru, soli, pepře, pálivé papriky, špetka různého zeleného koření (petrželka, oregano, bazalka aj.)

Fazole necháme nejprve na sítu dobře okapat, potom je promícháme s utřeným česnekem, solí a pepřem a přidáme nálev. Vše dobře, ale lehce promícháme, aby se fazole nepochlápaly.

Na ozdobu: 4 rajčata, nakrájená na kolečka, 2 natvrdo uvařená vejce pokrájená na drobné kousky.

Kolem ploché misky klademe nejprve nakrájená rajčata, doprostřed studené fazole, které ozdobíme rozsekanými vejci. Podáváme s chlebem potřepeným máslem.

OBLOŽENÉ TOPINKY S VEKY:

1 veka, 250 g rajčat, 4 vejce, 50 g másla, 1 menší cibule, 100 g strouhaného tvrdého sýra, olej na smažení.

Z veki nakrájíme plátky a opečeme je na oleji do růžova. Na másle a drobně nakrájené cibuli udusíme oloupaná rozkrájená rajčata. Do vydušených rajčat vmícháme vejce a usmažíme je do zhoustnutí. Směs navrstvíme na teplé topinky a posypeme ji strouhaným sýrem.

PRO HORKÉ DNY:

Mražené krémy a koktejly

ZÁKLADNÍ KRÉM: Čtvrt litru smetany ke šlehání, 3 lžice moučkového cukru, 2 žloutky, 2 bílky.

Smetanu ušleháme s cukrem, krátce zašleháme žloutky, pak vmícháme pevný sníh z bílků. Krém vlijeme do misky a dáme zmrazit. Zmrazený krém použijeme k přípravě ovocných koktejlů.

JAHO DOVÝ KOKTEJL: 1 čtvrtlitrový hrnek jahod, půl litru mléka, 1 lžička pískového cukru, 1 lžička citrónové šťávy, 1 lžice zmrazeného krému.

Uvedené dávky rozmixujeme. Stejným způsobem připravíme koktejl z čerstvých měkkých meruněk, broskví, banánů ap.

RYBÍZOVÝ KOKTEJL:

1 čtvrtlitrový hrnek opraných rybízových bobulek nebo malin, půl litru mléka, 1 lžice pískového cukru.

Uvedené dávky mixujeme s přidáním zmrazeného krému.

ZMRAZENÉ KRÉMY S OVOCEM:

Základní krém vyndáme s mrazničky, necháme trochu odmrazit, vmícháme ovoce. Vložíme do kompotových misek, povrch zdobíme šlehačkou. Do krému můžeme přidat kávový

výtažek nebo kakao rozmíchané s jednou lžičkou cukru a trochou teplého mléka. V tomto případě dáme znovu trochu zmrazit. Získáme tak kávový a čokoládový krém.

JAHO DOVÝ SNÍH:

2 bílky, 200 g jahod, 3-4 lžice cukru.

Z bílků ušleháme sníh. Vmícháme do něj polovinu dávky cukru a ještě šleháme. Jahody rozmačkáme vidličkou, smícháme s připraveným sněhem. Rozdělíme do kompotových misek a povrch ozdobíme na plátky nakrájenými jahodami.

KNIHA MIROSLAVA LUKÁČE

"O lásce se stálým zřetelem ke skutečnosti"

JE V PRODEJI ZA \$7 PLUS POŠTOVNÉ

MORAVIA PRESS LTD.,

2098 Dundas St., W., Toronto, Ont., Canada M6R 1W9

Pre Vaše zdravie predávame:

Liečivé čaje, výťažky z liečivých rastlín vo forme tabliet, tinktúr (kvapiek), krémov, vitamínov a minerálov.

Máme tiež na sklade nepáchnuce cesnakové tabletky, včelí pel' (bee pollen) propolis, včelíu kašičku (royal jelly) a iné.

Pre Vaše vlasy

PREVÁDZAME:

Strihanie a úplnú úpravu vlasov pre dámy a pánov, herbálnu trvalú a onduláciu, úpravu obočia a rias, manikúru, pedikúru, tiež masáž hlavy z brezovou vodou, predaj herbálnych liečivých šampónov, mydel dovážaných z Nemecka.

Karol's haircutting and styling men and women

20 RONCESVALLES AVE.

Toronto, Ont. M6R 2K3

Tel.: 535-1407

Kennedy Travel Bureau Ltd.

424 BLOOR STREET W., TORONTO, ONT.

Návštevy príbuzných z Československa a cestování kamkoliv na světě vám vybavíme k vaší spokojenosti.

Volejte nebo pište:

(416) 921-8945

921-3721

DANA NOHAVICA
Manager

* Odborne stavební a nábytkové stolařství *

Milan Mikeš

Commercial - Residential

R.R. 4,
Orangeville, Ontario
(519) 941-1935

naše hlasy

Publishing and Printing by:

Vydává a tiskne: MORAVIA PRESS LTD.

Editor in-Chief:

Šéfredaktor: MILO KOMÍNEK

Address:

Adresa: 2098 Dundas Street W., Toronto, Ont.,
Canada M6R 1W9

TEL.: (416) 533-4242

ROCNI PREDPLATNÉ:

Kanada \$ 13, USA \$ 15,

všechny zámořské státy lodní poštou \$ 17.

Leteckou poštou všechny zámořské státy \$ 26.

CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

Kampelička

740 SPADINA AVENUE, TORONTO, ONT. M5S 2J2

(roh Spadina a Bloor) Tel.: (416) 925-0557

Za každých \$ 1000 nového term. depositu na jeden rok nebo více dostanete 1 slosovací lístek na dovolenou v Mexiku a vysokou úrokovou sazbu:

1 rok	8.75 procent
2 roky	9.25 procent
3 roky	9.50 procent
5 roků	9.75 procent

Přijďte, pište nebo volejte pro podrobnější informace

Otevřeno: Pondělí, čtvrtek a pátek	10-7
úterý a středa	10-5
sobota	10-2

Začátek
Začínat od píky znamená jít na věc zgruntu, od samého základu, zkrátka od začátku. Pika je zbraň, slovo je odvozeno z francouzštiny a je to zbraň z nejprostších, náležitější tedy nejnižším šaržím. Ale kdoví? Může se změnit i v maršálskou hůl. Jde o to nebát se a hlavně nepodceňovat ten začátek. V lidských vztazích je tomu jinak. My obyčejní smrtelníci sotva můžeme uvažovat v celosvětových měřítkách. Sebelepší teoretické závěry, které moudře vyslovujeme, mají přesně tu hodnotu, z níž byly utkány, totiž teoretickou. Ale nám by mělo jít o praxi. A v té musíme začínat od píky, tedy od sebe samých. Možná, že to někomu bude připadat poněkud nadnesené stavět vedle sebe celosvětový problém lidských vztahů a problém ryze osobní. Ale svět, marná sláva, to jsou jen a jen jednotlivci a jací tito jednotlivci budou, takový asi bude i jejich svět. Víte, kde mě tyhle myšlenky napadly? V ordinaci. Lékař se tam ujal jedné ustrašené babičky s takovou laskavostí, že bylo znát, jak už půl léčebné kúry má ta babička za sebou. Uvažujeme o životě obyčejně ve velkých dimenzích, právě jako o těch mezilidských vztazích. A zatím k zlepšení, k usnadnění, k prosvětlení života stačí docela malý úsměv. Nebo vlídné slovo, nebo útěcha včas vyslovená, nebo ohleduplné jednání, nebo pochopení druhého. Tedy samé maličkosti, dalo by se říci, nic velkého a nic světoborného. Ale cosi nadmíru důležitého, protože to napomáhá lepším vztahům mezi lidmi, kteří k sobě mají nejbližší. Myslíme-li to se světem a s lidmi dobře, a to nepochybně myslíme všichni, měli bychom tedy podle toho jednat. A začátek? No pěkně od píky, od těch nejjednodušších mezilidských projevů.

* * *

* Zákaz kouření na vnitrostátních leteckých linkách, kde doba letu nepřesahuje dvě hodiny, odhlasovala Sněmovna reprezentantů Kongresu USA.